

ΧΑΡΑΛΔΟΣ Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΤΩΝ BYZANTINON ISTORIA

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον).

—Πλέον ἴσως ἢ ὅ,τι φανταζέσαι· ἀλλὰ πρῶτον κάθισον.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐδείκνυεν ἔδραν εὐρισκομένην παρὰ κλιντῆρα, ἐφ' οὗ νωχέλως ἡ ἰδία κατεκλίθη. Ἀλλὰ τὸ γεγονός ἦν τοσοῦτον τερατώδες, ὥστε ὁ Χαράλδος παρέμεινεν ἀκίνητος.

—Κάθισον, σοὶ λέγω, ἐπέμεινε τρυφερώτερον ἡ Ζωή. Ἐκ τῆς περιβολῆς μου ὄρᾳς ὅτι ἔχεις πρὸ σοῦ, ἀντὶ τῆς Ἀνάσσης, καλὴν σου φίλην.

Τοῦ Χαράλδου ἐν τούτοις διστάζοντος ἔτι, ἡ Ζωὴ ἀνηγέρθη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, ἔλαβεν αὐτὸν τῆς χειρὸς καὶ πρὸς τὸ ἀνάκλιντρον ἔσυρεν οὕτως ὥστε κατέπεσεν ἐν αὐτῷ.

—Καὶ ἤδη, ὑπέλαβεν ἡ Αὐγοῦστα, ἀκουσόν μου προσεκτικῶς. Ἐνθυμοῦμαι εἰσέτι τὴν πρῶτην σου ἐν τῇ Μαγναύρᾳ δεξιῶσιν. Τὸ ἀρειμάτιον ἡθὺς σου μοὶ ἐνέπνευσεν ἀμέσως συμπάθειαν, ἥτις ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπέμεινεν ἀμείωτος.

Ὁ Χαράλδος ἐτραύλισε λέξεις τινάς.

—Ἀλλὰ τὰ γεγονότα ταχέως ἐχώρισαν ἡμᾶς. Σὺ ἀπῆλθες εἰς τὸν Σικελικὸν πόλεμον, καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδόν σου, περιεπλάκης ὁλοσχερῶς εἰς τῆς Μαρίας τὰς ἄρκυς, ἐνῷ ἐγώ, θανόντος τοῦ Ῥωμανοῦ, ἀνεβίβασα εἰς τὸν θρόνον τὸν Μιχαήλ Δ', μεθ' οὗ γνωρίζεις πόσον ὑπῆρξα δυστυχής.

Ὁ Χαράλδος προσένευσε.

—Κατὰ πάσαν ταύτην τὴν ἐποχὴν σπανίως σέ εἶδον, διότι συμμετεῖχες τῶν διαφόρων στρατειῶν, εἰς ἃς περιφανῶς διεκρίθης, μεταστάντος δὲ τοῦ Μιχαήλ Δ', ἐζήτησα νέον στήριγμα, καὶ κατ' ἀνάγκην ἔσπευα τὸν σχετικῶς ἄριστον. Ἀλλ' ἡπατήθην οἰκτρῶς· ὁ Μιχαήλ Ε' με ἀντήμειψε διὰ μελανῆς ἀχαριστίας, ἣν ταχέως ἐτιμώρησεν, ὁμοθυμῶς ἐξεγερθεὶς, ὁ πιστὸς μου λαός.

—Δικαίως σέβεται τὸν Μακεδονικὸν οἶκον, ἀπήντησεν ὁ Χαράλδος.

—Διατηρεῖ τὴν ἀνάμνησιν τῶν περικλεῶν ἱδρυτῶν, ὑπέλαβεν ἡ Ζωή, καθ' ὅσον ἐγώ, ἀσθενῆς γυνή, οὐδὲν ἐπραῖα ἐκείνων ἐπάξιον.

—Ἐβλάψαν βεβαίως οἱ πονηροὶ σύμβουλοι.

—Καλῶς τοῦτο γνωρίζω, καὶ πρῶτος ὁ κατάρματος Ὁρφανοτρόφος, ἀλλ' ἡ στιγμή τῆς τιμωρίας ἔγγιζει.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας διεστάλη ἀγρίως ἡ ὄψις αὐτῆς, ἀλλὰ καταστείλασα καὶ αὖθις τὸ βίαιον πάθος, ὑπέλαβεν.

—Εὐρίσκομαι ἴσως εἰς τὴν χρισμιωτέραν τῆς βασιλείας μου στιγμήν. Μόνη κἄν ἄλλοτε, ὑφίσταμαι ἤδη ὡς συγκαθέδρον τὴν ἀδελφὴν μου,

ἥτις ἀρτίως ἐπέδειξε τὴν ἀπηνῆ αὐτῆς φύσιν. Ἀπειλοῦμαι πανταχόθεν, τὸ στέμμα μου κλονίζεται, καὶ δέομαι ὑπὲρ ποτε ἀρωγοῦ τινος καὶ φίλου, ὅπως κατισχύσω πασῶν τῶν ἐπιβουλῶν.

—Πολλοὺς κέκτηται ὁ θρόνος θεράποντας.

—Βεβαίως, ἀλλ' ὀλίγοι οἱ συνδυάζοντες τὴν ἐξοχὸν ἀξίαν πρὸς τὴν ἀκράδαντον πίστιν, διὸ καὶ μεταξύ τῶν ὀλίγων ἐξέλεξα σέ.

—Ἐμέ, ἀνεφώνησεν ἀναπηδῶν ὁ Χαράλδος;

—Σέ, ὑπέλαβεν ἡ Ζωή, τῆς χειρὸς αὐτὸν λαμβάνουσα, καὶ τρυφερῶς αὐτὴν θλίβουσα, σέ, πρὸς ὃν ἀνέκαθεν ἠσθάνθην μυστικὴν ἀλουργίδα. Τὸν πλασθέντα διὰ τὴν παγκόσμιον ἀλουργίδα. Ἀφες τὴν Μαρίαν, δός μοι δριστικῶς τὴν χεῖρα ταύτην, καὶ αὖριον περιβάλλεσαι τὸ στέμμα τοῦ Κωνσταντίνου, ἐνῷ ὑμνεῖ σε ὁμοφώνως ἡ οἰκουμένη, ὑπὸ τὸ πέλμα τρέμουσα τῶν ἐρυθρῶν σου πεδιλῶν.

—Οὐδέποτε, ἐψιθύρισεν ὁ Χαράλδος ὡς ἐν ὄνειρῳ, οὐδέποτε! ἐνῷ ἡ Ζωή, προσεγγίσασα μέχρι συγχρωτισμοῦ, ἐπυρπόλει αὐτὸν διὰ τῆς πυρώδους αὐτῆς πνοῆς.

—Μὴ δείκνυσαι βρέφος, ὑπέλαβεν ὑπὸ ἀκαθέκτου οἰστροηλατουμένη ἐξάψεως. Τῆς Μαρίας τὸ φίλτρον ἐξήντηλσας ἤδη, οὐδ' ὑπῆρξεν ἐκείνη ποτέ, λεπτοφυῆς καὶ ἀσήμαντος, ἀξία τοιούτου ἥρωος. Εἰς σέ ἀρμόζουσιν ἀγκάλαι περιβάλλουσαι τὴν ὑψηλίον καὶ ἡφαίστιον ἐγκλείουσαι. Ἐλθέ, ἐλθέ εἰς τὰς ἐμάς, διότι σέ φιλῶ, σέ ποθῶ παραφόρως.

—Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ ἐξηκοντοῦτις Φρύνη, ἐξόριθον εἰς τοῦ Χαράλδου τὸν τράχηλον, ἀλλ' εἰς τὴν ἀνέλπιστον ταύτην ἐπίθεσιν ὁλοσχερῶς ἐκείνος τὰς φρένας ἀπώλεσε, καὶ μετὰ τοσαύτης ὁρμῆς ἀπώθησεν αὐτήν, ὥστε κατέπεσε βιαίως ἐπὶ τοῦ κλιντῆρος.

Ἐκεῖ ἔμεινε πρὸς στιγμήν, πελιδνὴ καὶ λυσώσης ὑαίνης ἐκσφενδονίζουσα βλέμματα, πλὴν ταχέως ἀναπηδῆσασα, ὑπέλαβεν ὑποκώφως.

—Κατέστης ἄξιος τοῦ οἰκτροτέρου θανάτου, ὑψώσας χεῖρα κατὰ τοῦ ἱεροῦ προσώπου, ἀνήκεις πλέον εἰς τὰ φρικώδη βασανιστήρια, τὰ κρυπτόμενα εἰς τῶν Ἀνακτόρων τὰ ἔγκατα· ἀλλ' οἱ τοῖχοι οὗτοί εἰσι βωβοί, καὶ τὸ ἐπ' ἐμοὶ σοὶ συγχωρῶ στιγμιαίαν ἐξαψιν, διότι διαπύρως σέ φιλῶ. Ἐλθέ, δός μοι τὰ ἐρυθρά σου χεῖλη, ὅπως ἀποθῆσω ἐκεῖ τὴν σφραγίδα τῆς βασιλείας.

Ἀλλ' ὁ Χαράλδος, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν, ἣν ἐν τούτοις εὗρε κλειστήν. Ἡ Ζωὴ ἐμειδίασε τότε σατανικῶς.

—Πολὺ ἀπλῆν με νομίζεις, εἰάν φρονῆς ὅτι οἱ ἐνταῦθα εἰσελθόντες ἐξέρχονται ποτε ζῶντες. Σύνελθε, καὶ δέχθητι μετὰ τοῦ στέμματος φίλτρον ἀναλλοίωτον.

Καὶ προέβη αὖθις τείνουσα τὰς ἀγκάλας,

ἀλλ' ὁ Χαράλδης, ἑξάλλος πλέον, ἀπώθησεν αὐτὴν ἐπὶ βιαιότερον, ἐνῶ συνάμα ἐφώνει.

— Ἐρρε, μέγαιρα.

Τότε δὲ ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἡ πρὸ μικροῦ ἐτι παράφορος ἐκ τοῦ πάθους, ἐν ἀκαρεῖ μετεβλήθη· οἱ χαρακτηρὲς αὐτῆς ἀπαισίως παρεμορφώθησαν, οἱ ὀδόντες συνεκρούσθησαν, καὶ ἀνασπάσασα ἐγχειρίδιον, ὥρμησε κατὰ τοῦ Χαράλδου, ὅστις ἐν τούτοις εὐχερῶς ἀφώπλισεν αὐτήν, καίτοι πεισμώνως ἀντιστάσας. Ἡ Ζωὴ ἀπέμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος, καὶ ἦν, τῇ ἀληθείᾳ, σχεδὸν ὠραία ἐν τῇ ἀγρίᾳ ἐκείνῃ ἐξάψει, ἀλλὰ ταχέως συνελθούσα, ἔκρουσε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ δάπεδον, καὶ εἰσώρμησεν τότε δέκα εὐνοῦχοι, γυμνάς κρατοῦντες τὰς ἀμφιστόμους μαχαίρας.

— Νεκρόν, νεκρόν εἰς τοὺς πόδας μου! ἐφώνησεν ἡ ἀλλόφρων Αὐγοῦσα.

Ὁ Χαράλδης ἦν ἄοπλος. Μίαν ἐὰν ἐδίσταζε στιγμὴν, ἀφευκτος ἀπέβαινε ὁ ὄλεθρος, ἀλλὰ διὰ τοῦ πρώτου βλέμματος διέγνω τὴν θέσιν, καὶ δι' ἐνὸς ἄλματος εὐρέθη πρὸ τῶν δολοφόνων, ὧν ἀνέτρεψε τοὺς ἐγγυτέρους διὰ τῶν φοβερῶν αὐτοῦ γρόνθων, πρὶν δὲ συνέλθωσιν οἱ ἐπιλοιποὶ, ἐξώρμησε διὰ τῆς ὀπισθεν αὐτῶν ἀνοικτῆς θύρας.

Εὐρέθη δὲ τότε εἰς σκοτεινὸν διάδρομον, ὃν διῆλθε τρέχων, καὶ ἀφίχθη οὕτως εἰς προθάλαμον, διὰ τροπαίων καὶ Ἀραβικῶν ὅπλων ἐξωραϊσμένων· λαβὼν δ' ἐκεῖθεν ἀκινάκην, προέβη πλέον ἡρεμώτερον, καὶ ὑπερβάς ἐτέρας τινὰς αἰθούσας, ἐν αἷς ἐφύλακτον αἰθίορες, εὐρέθη αἶφνης πρὸ τῆς κυρίας τῶν Ἀνακτόρων πύλης, δι' ἧς ἀκωλύτως ἐξῆλθε.

Ἡ θαλαμηγὸς αὐτοῦ, ἀγαγοῦσα αὐτὸν τὴν πρωῒαν ἐκ Χαλκηδόνος, ἀνέμενεν εἰς τὸν λιμένα, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγνοίᾳ τῶν ἐπικειμένων γεγονότων, ἐθεώρησεν ἀσφαλεστέραν τὴν διανυκτέρευσιν μεταξύ τῶν πιστῶν αὐτοῦ συντρόφων, καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὸν τρίκλινον τῶν Βαριάων, ὅπου κατεῖχε τὰ λαμπρὰ τοῦ Ἐταιριάρχου δώματα. Ἐκεῖ περιεφρόνει καὶ αὐτὴν τὴν τυφλὴν τῆς Ἀνάσσης μανίαν, ὑπὸ τῶν ἀγερώχων ἐκείνων ταγμάτων λατρευόμενος.

Ἐν τούτοις τοσαύτη κατεῖχεν αὐτὸν εἰσέτι συγκίνησις, μετὰ τὰ παράδοξα τῆς ἐσπέρας γεγονότα, ὥστε οὐδ' ἐπιζητῶν τὸν ὕπνον, ἐρρίφθη ἐντὸς ἀνακλίντρου καὶ διῆλθε τὰς ὥρας ἀναπολῶν πάσας τῶν διαδραματισθέντων τὰς λεπτομερείας. Τὴν παγκόσμιον πορφύραν προσήνεγκεν αὐτῷ ἡ Ἀνασσα καὶ ἡρνήθη, ἐκθεῖς τὴν ζωὴν αὐτοῦ εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον, καὶ θυσιάσας βεβαίως τὴν περιφανῆ αὐτοῦ θέσιν, ἀμοιβὴν τοσούτων ἀγώνων· ἀλλ' οὐδόλως μετενόει. Διέτηρξε τὴν πίστιν πρὸς τὴν Μαρίαν, ἣν τρυφῶς ἐφίλει, καὶ ὅλος ἐρρίγει ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν ἐμπαθῶν προσψάσσεων τῆς ἐστεμμένης γραι-

ας. Θεσπέσιον βεβαίως τὸ πρὸ αὐτοῦ ἀστράψαν γέρας, ἀλλ' ἱεροὶ τῶν Ἰάρλων οἱ ὄρκοι...

Βραδεῖαι παρῆλθον οὕτω αἱ ἀλλεπάλληλοι τῆς νυκτὸς φυλακαί, καὶ τέλος προσεμειδίασεν ἡ ῥοδοδάκτυλος ἡώς· ἀνοίξας δὲ τότε τὸ παράθυρον, μετ' εὐφροσύνης ἐξέθηκε τὸ πυρέςσον αὐτοῦ μέτωπον εἰς τῆς θαλασσίας αὔρας τὰς θωπείας. Ἡ πρωῒα ἦν θαυμασία, καὶ ἀμίμητος ἡ πρὸ αὐτοῦ ἐκτεινομένη θέα, καθ' ὅσον ἐκ τῶν παραθύρων τοῦ τρίκλινου ἐφαίνετο ἅπαν τὸ Χρυσόκερας, καὶ μέγα προσέτι τοῦ Βοσπόρου μέρος.

Εἰς ὀδυνηρὰς βεθυθισμένους σκέψεις, ἐπλάνα ὁ ἡμέτερος ἦρως ἐπὶ τῆς μαγευτικῆς ἐκείνης εἰκόνας τὰ βλέμματα, ὅτε ἤκουσεν αἶφνης ὀπισθεν αὐτοῦ βήματα, καὶ στραφεὶς εἶδε προσερχόμενον ἕνα τῶν Δεσάρχων.

— Τί συμβαίνει Ῥάλφε; ἠρώτησεν.

Ἄλλ' ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἔτεινεν οὗτος χρυσὴν πυξίδα, δι' ἀδαμάντων πεποικιλμένην.

— Ποῦ εὔρες τὴν κίστην ταύτην;

— Εὐνοῦχος ἐκόμισεν αὐτήν πρὸ μικροῦ, καὶ εἰπὼν ἀπλῶς τὰς λέξεις «διὰ τὸν Ἐταιριάρχην», ἐγένετο ἄφαντος.

— Ἐχει καλῶς, ἄφες με.

Ὁ Χαράλδης ἔλαβε τὸ κιβώτιον καὶ ὁ Ῥάλφος ἀπεμακρύνθη. Τὶς ἐπεμπεν αὐτῷ τὸ πολυτιμον ὄωρον; Πόθεν ἡ τοσαύτη συγκίνησις; Ἀλλὰ πάντα τὰ πρόσφατα γεγονότα ἦσαν τοσοῦτον ἀνέλπιστα, ὥστε φυσικὴ ποιὰ τις δεισιδαιμονία κατέλαβεν αὐτόν. Ἐπὶ μακρὸν περιέστρεψε τὴν κίστην πανταχόθεν αὐτὴν ἐτάζων, μέχρις οὐ, αἰσχυρόμενος ἐπὶ τῇ ἀτολμίᾳ, ἔθλιψε τὴν μικρὰν χρυσὴν κλεῖδα, καὶ... Πλὴν τί συμβαίνει; Διατί τρέμει ὁ Χαράλδης; Διατί ἐξέπεσε τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἡ πυξίς; Τί φέρει παραφόρως εἰς τὰ χεῖλη; Μακρὰν εὐώδη μελανὴν κόμην, ἣν ἀμέσως ἐγνώρισε, τὴν κόμην τῆς Μαρίας.

Τὶς ἡ ἐννοία τοῦ φοβεροῦ μυστηρίου; Βεβαίως ἐπρόκειτο περὶ βδελυρὰς τινος ἐκδικήσεως τῆς Ζωῆς, ἀλλὰ ποίας; Ποῦ ἦν ἤδη ἡ ἐπέραστος κεφαλὴ, ἀφ' ἧς ἠρπάγησαν οἱ πλόκαμοι ἐκεῖνοι; Ἴσως ἀποκεκομμένη τοῦ γαλακτώδους σώματος, ἴσως ἐν σάκκῳ εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης.

Ἀσυναρτήτως ἐπλημμύρισαν αἱ ιδέαι αὐταὶ τοῦ ἀτυχοῦς Χαράλδου τὸ κρανίον, ἀλλ' ὀλίγον διήρκεσεν ἡ ἐν λόγῳ ταραχὴ, μεθ' ἧς δρᾶξας τὸ ξίφος, ἐξώρμησεν. Ἐπὶ τῆς κλίμακος συνήντησε τὸν Ῥαγνάρ, Πρωτοσπαθάριον ἀπὸ τινος προχειρισθέντα, ὅστις, διαγνοὺς τὴν ἐξαψιν τοῦ Ἐταιριάρχου, ἠρώτησε πρὶν ἔσπευδεν· ἀλλ' ἐκεῖνος φωνήσας μόνον τὴν λέξιν «ἀκολούθει», ὥρμησεν ἐμπρός.

Ὁ Ῥαγνάρ, παραλαβὼν ἐσπευσμένως τοὺς προστυχόντας ἀνδρας, ἔσπευσε κατόπιν, ἀλλὰ τόση ἦν τοῦ Χαράλδου ἡ ὁρμὴ, ὥστε μόλις εἰπετο, καίτοι εὐτυχῶς, ὡς ἐκ τῆς πρωϊνῆς ὥρας,

αὶ ὁδοὶ διετέλουν εἰσέτι κεναί. Οὕτω, τρέχοντες ἀφίχθησαν ταχέως εἰς τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Ἐλευθερίου, οὗ τὰς πύλας εὗρον ἡνεωγμένας, γεγονὸς καὶ τοῦτο ἀσύνθηες.

— Ἡ Βασίλισσα; ἠρώτησεν ὁ Χαράλδης προσδραμόντας τινὰς εὐνοῦχους.

— Κληθεῖσα περὶ τὸ μεσονύκτιον εἰς τ' Ἀνάκτορον, οὐδόλως ἐπέστρεψεν. Ἐκτοτε, ὡς ὅρῃς, ἀναμένομεν.

Ὁ Χαράλδης, μόλις τὴν ἀπόκρισιν ἀκούσας, ἐπανελάβε τὴν παράφορον αὐτοῦ πορείαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἀφίχθη πρὸ τῶν μεγάλων Ἀνακτόρων, ἅτινα εὗρε κλειστά. Γνωστὸς οὐχ' ἦπτον εἰς πάντας τοὺς φύλακας, εὐχερῶς εἰσέδυν διὰ τῆς Χαλκῆς, μετὰ μόνου πλέον τοῦ Ῥαγνάρου, καὶ διελθὼν διὰ τῶν κενῶν δωματίων τοῦ Χρυσοτρικλίνου, ἀφίχθη εἰς τὸν προθάλαμον τῶν Παρακοιμωμένων, οἵτινες ἅμα ἰδόντες αὐτόν, ἐδαφιαίως προσεκύνησαν.

— Ἡ Αὐγοῦστα; ἠρώτησεν.

— Ἀναπαύεται.

— Ὑπάρχει ἀπόλυτος ἀνάγκη. Καλέσατε αὐτήν.

— Πλὴν, Ἰλλουστρίσιμε, πρὸ τῆς ὀρισμένης ὥρας; Οὐδεὶς τολμᾷ.

— Καὶ ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀρμενίας;

— Ἀγνοοῦμεν.

Ὁ Χαράλδης ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὴν θύραν τῶν ἐνδοτέρων κοιτῶνων, ὅτε ὁ Ῥαγνάρος ἔλαβεν αὐτόν τοῦ βραχίονος ἀνακράζων.

— Τί πράττεις, παράφρον; Τοιοῦτον τόλμημα τιμωρεῖται διὰ θανάτου.

— Ἀδιάφορον, ἀπήντησεν ὁ Χαράλδης. Θυσιάζω προθύμως τὴν ζωὴν, ὅπως περιέλθω μέχρι τῆς Αὐγοῦστης.

— Τότε φόνευσον πρῶτον ἐμέ, εἶπεν ὁ Ῥαγνάρος πρὸ τῆς θύρας τιθέμενος μετὰ τοσαύτης ἀποφασιστικότητος, ὥστε ὁ Χαράλδης ἐφάνη δισταζών. Τῆς τροπῆς ταύτης ἐπωφελήθη ἀμέσως ὁ Πρωτοσπαθάριος, ὅστις ὑπέλαβεν.

— Μίαν ὥραν μόνον σοὶ ζητῶ. Ἡ Αὐγοῦστα κατὰ τὴν προέλευσιν ἐντεῦθεν διέρχεται, καὶ τότε πράττεις ὡς βούλῃσαι· ἀλλ' ὑπόμεινον ἤδη, καὶ εἰπέ μοι τέλος περὶ τίνος πρόκειται.

Ὁ Χαράλδης, ὑπέκων εἰς τὴν ἀνάγκην, ἔλαβε τὸν φίλον κατὰ μέρος, καὶ ἀφηγήθη συντόμως τὰ πρόσφατα γεγονότα. Ὁ Ῥαγνάρος ἤνοιγεν εὐρεῖς ὀφθαλμούς, καὶ τέλος, ἀφοῦ ἐσίγησε.

— Πάντοτε ὁ αὐτός, ἐψιθύρισε. Παράφορος, ἀλλ' εὐγενὴς καὶ πιστός. Ἀπηνήθη τὸν θρόνον, ἐφ' ᾧ σὲ συγχαίρω, καθ' ὅσον θανάσιμα τῆς ἐξουσίας τὰ θέληγτρα, ἀλλὰ διατρέχεις τὸν ἔσχατον κίνδυνον· ἡ Ζωὴ οὐδέποτε συγχωρεῖ.

— Ὡ Μαρία, Μαρία! ὑπέλαβεν ὁ Χαράλδης μετ' ἀφάτου ὀδύνης. Ἡ ἀνήμερος μέγαιρα ἐξε-

δικήθη ἐπὶ τοῦ ἀθώου καὶ περικαλλοῦς ἐκείνου πλάσματος.

Ἐν τούτοις οἱ Μεγιστάνες ἤρχισαν συρρέοντες, εἰσῆλθε δὲ μετ' ὀλίγον καὶ ὁ Δρουγγάριος τῶν πλωίμων, ὅστις ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς λοιπούς.

— Ἐγνώσθη τι ἀσφαλὲς περὶ τῶν ψιθυρίζοντων; ἠρώτησεν.

— Οὐδὲν ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ μέγας Παπίας.

— Βεβαιοῦται οὐχ' ἦπτον, ὑπέλαβεν ὁ Κουροπαλάτης, ὅτι ἡ Μαρία ἐκάθη μοναχῇ.

Ὁ Χαράλδης ἤρπασε τοῦ Ῥαγνάρου τὴν χεῖρα, καὶ τοσοῦτον ἀσπλαγχνῶς ἐθλίψεν αὐτήν, ὥστε ὁ ἀτυχὴς Πρωτοσπαθάριος μόλις κατέστειλε κραυγὴν ὀδύνης.

— Καὶ τὸ αἶτιον; ἠρώτησεν ὁ μέγας Πριμικήριος.

— Πολλὰ θρυλοῦνται, ἀλλ' οὐδὲν θετικόν.

— Λέγουσι, παρετήρησεν ὁ Καστρένσιος, ὅτι μετὰ δακρύων προσέπεσε καὶ τὴν Ἀνασσαν καθικέτευσε, ἀλλ' εἰς μάτην.

— Καὶ εἰς ποίαν μονὴν κατεκλείσθη; ἠρώτησεν ὁ μέγας Δομέστικος.

— Τινὲς λέγουσιν εἰς τὴν νῆσον Πρώτην, καὶ ἄλλοι εἰς τὴν Προκόννησον.

Μόλις τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσας, ὁ Χαράλδης ἐξώρμησε βιαίως τῆς αἰθούσης, ὑπὸ τοῦ Ῥαγνάρου ἀκολουθούμενος. Ἀπαρατήρητος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης παρ' ἐνὶ τῶν παραθύρων, ἐπεφάνη αἴφνης καὶ ἀμέσως ἀνελήφθη, οὐ μικρὰν δ' ἐγέννησε τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο συγκίνησιν, καθ' ὅσον πάντες ἐγνώριζον τὰς μετὰ τῆς Μαρίας σχέσεις.

ΚΒ'.

Ἡ θαλαμηγὸς τοῦ Χαράλδου ἀνέμενε πάντοτε, καὶ ἀμέσως ἐπιβίβασθεις, διέταξε τὸν ἀπόπλουν διὰ τὴν Πρώτην, ἀλλ' ὁ Ῥαγνάρος, τῇ παρακλήσει αὐτοῦ, ἐπέστρεψεν εἰς τ' Ἀνάκτορον, ἵνα, ἐκ τοῦ συνεγγυς ἀκολουθῶν τὰ γεγονότα, τηρῇ αὐτὸν κατὰ τὸ ἐφικτὸν ἐνήμερον.

Ὁ ἄνεμος ἦν οὖριος, καὶ τὸ εὐδρομον σκάφος μετὰ δύο μόλις ὥρας προσήραξεν εἰς τὴν κατὰφυτον νῆσον. Ἐκεῖ ἀποβίβασθεις ἀμέσως, ἔσπευσε ὁ Χαράλδης πρὸς τὴν μονήν, ἧς ἐγνώριζε τὴν ἡγουμένην· ἀλλ' εὗρε τὰ πάντα ἡρεμα καὶ τὰς μοναχὰς ἐν πλήρει τῶν τελευταίων γεγονότων ἀγνοίᾳ. Πεισθεὶς δὲ περὶ τῆς εἰλικρινείας αὐτῶν, ἔσπευσε καὶ αὐθις εἰς τὸ πλοῖον, καὶ μετ' ἡμίσειαν μόλις ὥραν ἐπλεε πλησίστιος πρὸς τὴν Προκόννησον· ἀλλ' ἤδη ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἐκ τῆς πύρας, καὶ πρὸς τὸ ἐσπέρας ἡ Προποντὶς ἐβράζε πασα ὑπὸ τὰς περιπτύξεις σφοδρὰς καταιγίδος. Ὁ πλοίαρχος ἐπρότεινε βραχέϊαν ἀνάπαυλιν ἐν τῷ ἐγγυτέρῳ λιμένι, ἀλλ' ὁ Χαράλδης ῥητῶς ἀπεποιήθη, διατάξας μάλιστα τὴν ἐπαύξησιν τῶν ιστίων. Ταχέως ὁμως ἀπέτισε τὸ τίμημα τῆς ἐν λόγῳ ἀφροσύ-

νης, καθ' ὅσον περὶ τὸ μεσυνύκτιον ἐθραύσθη αἰφνης τὸ πηδάλιον, καὶ τὸ σκάφος παρεσύρθη, ἀνεμοφόρητον πλέον, πρὸς τὸν κόλπον τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἐξηκολούθησε δὲ ὁ κλύδων δι' ὅλης τῆς νυκτός, καὶ μόλις περὶ τὴν πρωίαν, ἀφοῦ μικρὸν κατηνύσθη, κατέφυγεν ἡ θαλαμηγὸς μετὰ δυσχερείας εἰς τὸν λιμένα τῆς Αἴνου. Ἐκεῖ ἀμέσως ἤρχισεν ἡ ἀναγκαία ἐπισκευή, ἥτις διήρκεσε τρεῖς ὅλας ἡμέρας, καὶ τοι ἀφειδῶς ὁ Ἐταιριάρχης ἐσπείρε τὸ χρυσίον· μόλις δὲ περὶ τὴν τετάρτην πρωίαν ἡ θαλαμηγὸς ἀνεπέτασε καὶ αὐθις τὰ ἱστία, κοπασάσης δ' ἐντελῶς τῆς καταιγίδος, τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐσπέραν κατέπλεεν εἰς Προκόνησον.

Ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ οὐδένᾳ ἐγνώριζεν ὁ ἡμέτερος ἥρως, ἀλλ' ἤρκει τὸ περιφανὲς τοῦ ἀξιώματος, ὅπως ὁ Τουρμαάρχης παράσχη προθύμως πᾶσαν πληροφορίαν.

— Πρὸ τριῶν ἡμερῶν, εἶπεν οὗτος, κατέφθασε πράγματι μοναχὴ ἄγνωστος, ἀλλ' ἐκ γένους βεβαίως περιφανοῦς, καθ' ὅσον ἠκολουθεῖτο ὑπὸ τεισάρων Δεσποινῶν καὶ δέκα ἐνόπλων εὐνούχων· ἀλλὰ μίαν μόνην νύκτα παρέμεινεν ἐνταῦθα. Τὴν ἐπομένην πρωίαν κατέπλευσεν ἕτερον πλοῖον, ὑπὸ τὴν αὐτοπρόσωπον διοίκησιν τοῦ Λογοθέτου τοῦ δρόμου, ὅστις παραλαβὼν ἀμέσως τὴν μοναχήν, μετὰ μίαν ὥραν ἀπέπλευσε.

— Καὶ ποῦ κατηνύθη; ἠρώτησε κάτωχρος ὁ Χαράλδης.

— Ἀγνοῶ, ἀπήντησεν ὁ Τουρμαάρχης, ἀλλὰ τινες τῶν ναυτῶν ὠμίλου περὶ τῆς Βιθυνίας.

Ὁ Χαράλδης κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας καὶ παρέμεινεν ἐπὶ πολὺ, ἀτενῶς πρὸ αὐτοῦ ὄρων. Τέλος δ' ἐγερθεὶς ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ γενναίου ἀξιωματικοῦ καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀφοῦ δι' ἐπιτακτικοῦ νεύματος ἀνεχαίτισε καὶ αὐτόν, καὶ τοὺς ἄλλους σπεύδοντας ὅπως προπέμψωσιν αὐτόν εἰς τὸ πλοῖον.

Βραδέως καὶ σχεδὸν συρόμενος κατῆλθεν εἴτα πρὸς τὴν παραλίαν, καὶ κατηνύνητο ἤδη πρὸς τὴν θαλαμηγόν, ὅτε εἶδε μοναχὸν δειλῶς αὐτὸν πλησιάζοντα.

— Ὁμιλῶ πρὸς τὸν Ἰλλουστρίσιμον Ἐταιριάρχην; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Χαράλδης.

Ὁ μοναχὸς, ἐξαγαγὼν τότε τοῦ ῥάσου αὐτοῦ ἀντικείμενον, ὅπερ ἐκεῖ ἔκρυπτε, παρέδωκεν αὐτὸ τῷ Χαράλδῳ, καὶ ἀνεχώρησε παπταίνων, ἐκ φόβου μὴ τυχὸν παρετηρήθῃ.

Τί δὲ ἦν τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, τὸ τοσαύτας ἐπιφυλάξεις ἐπιβαλόν; Ἀπλοὺς ἐπίπεδος λίθος, ἐξ ἐκείνων, οὓς λεαίνουσι τὰ κύματα, καὶ οἵτινες καθ' ἑκατοντάδας ἐπὶ τῆς ἄμμου κατὰ-κινεῖται.

— Βεβαίως ἀτυχὴς τις παράφρων, ἐψιθύρι-

σεν ὁ Χαράλδης, καὶ ἀπέριπτεν ἤδη τὸν λίθον, ὅτε παρετήρησε δυσδιακρίτους τινὰς ἐπ' αὐτοῦ γραμμὰς. Πυρετωδῶς ἐξήτασεν αὐτόν τότε, καὶ ἡ προαίσθησις αὐτοῦ ἐπηλήθευσε· τὰς γραμμὰς ἐκείνας ἀπετέλουν χαρακτῆρες, κεντηθέντες δι' ἀκῆς βελόνης, καὶ ἤδη σχεδὸν ἀποτριβέντες. Οὐχ' ἦττον ὑγράνας τὸν λίθον, καὶ στρέψας αὐτόν πρὸς τὸν ἥλιον, ἐμάντευσε τέλος τὰ γεγραμμένα, διὰ γραφῆς, ἣν καλῶς ἐγνώριζεν· ἦσαν δὲ τὰ ἐξῆς· «Ἀνῆκω πλέον εἰς τὸν Θεόν, χαῖρε διὰ παντός, ἐάν με φιλήσῃς, μὴ με ἀναζητήσης.»

— Ὡ ποτέ, ποτέ, ἀνέκραξεν ὁ Χαράλδης, εἰς Βιθυνίαν! Καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ πλοῖον· ἀλλὰ μόλις προέβη βήματά τινα καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἄμμου λιπόθυμος.

ΚΓ'.

Ἐξ παρήλθον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μῆνες. Οἱ ἐν τῇ θαλαμηγῷ, ἰδόντες τὴν πτώσιν τοῦ Χαράλδου, ἔσπευσαν καὶ μετεκόμισαν αὐτόν ἀναίσθητον εἰς μόνην ἀνδρῶν, ἐγγὺς τοῦ λιμένος ἐγειρομένην· διήρκεσε δὲ ἡ κατάστασις αὕτη δι' ὅλης τῆς νυκτός. Τὴν ἐπαύριον ὁ ἀσθενὴς, χάρις εἰς τὰς ἐπιδαψιλευθείσας αὐτῷ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν πατέρων περιποιήσεις, συνῆλθε τέλος, ἀλλὰ τότε κατελήφθη ὑπὸ πυρετοῦ σφοδροῦς καὶ πλήρους ἀλλοφροσύνης.

Φοβερόν ἦν τὸ θέαμα τοῦ ἡρακλείου ἐκείνου σώματος παλαιόντος πρὸς τὸν ἡπίαλον, ὡς ὁ Ἰακώβ πρὸς τὸν ἄγγελον, καὶ παράδοξον τὸ ἀκατάσκευον χάος, ἐν ᾧ ἐπλανᾶτο ὁ παραληρῶν ἐκεῖνος νοῦς. Πότε, συμμετέχων κατὰ φαντασίαν φονικῶν μαχῶν, παρώτρυνε τοὺς Βαριάγους εἰς τὴν ἐφοδὸν, πότε βιαίως ἀπώθει προσφερόμενον στέμμα, πότε ἀπλήστως ἔτεινε τὰς ἀγκάλας πρὸς θελκτικὸν ἰνδαλμα μακρόθεν προσμειδιῶν, καὶ εἴτα ἐξερρήγνυτο εἰς ἀπειλάς, ἢ γόους σπαραξικαρδίους.

Ὁ ἡγούμενος, ἔχων ἀμυδράς τινὰς ἱατρικὰς γνώσεις, ἐκήρυξε τὸν κίνδυνον ἄμεσον, διὸ καὶ ἀπεστάλη ἐπείγοντως εἰς Βυζάντιον ἡ θαλαμηγός, ἥτις ἐπέστρεψε φέρουσα τὸν τε ἱατρὸν καὶ τὸν πιστὸν Ῥαγνάρων, σπεύσαντα, ἅμα ἐγνώσθη τὸ γεγονός, παρὰ τῷ ἀρχηγῷ καὶ φίλῳ.

Ἐγκαταστάς δὲ ἀμέσως παρὰ τὴν κοίτην τοῦ ἀσθενοῦς, οὐδόλως πλέον ἐκείθεν ἐμακρύνθη, καίτοι ὁ Χαράλδης, πότε μὲν ἐκλαμβάνων αὐτὸν ἀντὶ τοῦ μισητοῦ Ὀρφανοτρόφου, μετ' ἀποτροπιασμοῦ ἀπεστρέφετο, πότε δὲ πάλιν ἀντὶ τοῦ θανόντος Χαλφδάνου, εἰς ὃν ἀπηύθυνε τὰς τρυφερωτέρας ἐκφράσεις.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΛ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

~~~~~*~*~*~~~~~

Ἡ φιλοδοξία κατακυριεύει εὐκολώτερον τὰς ταπεινάς ψυχὰς ἢ τὰς μεγάλας, ὅπως τὸ πῦρ μεταδίδεται εὐκολώτερον εἰς τὰ ἄχυρα ἢ εἰς τὰ ἰσχυρά δοκοῦς.